

Skarvdesertören

Någon måste ha förtalat Jason, för en tisdagsmorgon utan att han visste varför, stod två allvarsamma män i krittstrecksrandiga kostymer vid hans säng och bad honom följa med.

- Kan ni säga vad jag är åtalad för, fick Jason ur sig, när han masade sig upp ur sängen, och tittade de båda drabanterna djupt i ögonen.

- Nej, men du hinner duscha och ta en kopp kaffe, innan vi åker, svarade de nästan samstämmigt i kör.

De verkade ha kommit som liksom ur ingenstans, för ingen bil hade de stående på gården denna vackra sommarmorgon den 9 juni. Så medan den ena av männen satt tyst i köket och väntade på att Jason duschade klart, gick den andra ut i trädgården och hissade den åländska flaggan, för att spara tid. Det var ju trots allt Ålands självstyrelsedag.

-Jalla, jalla, tycktes de unisont skandera medan Jason i morgonrocken sörplade sitt kaffe. Och det här fick honom att tro att de möjligen kunde vara av utländsk härkomst. Annars var de båda knektarna tämligen lika, både vad gällde utseende som när det kom till handlingar. Svartmuskiga och tämligen orakade. De verkade drivna av ett synkroniserat urverk, där tiden var inställd på ett ögonblick i den närmaste framtiden, då lampan skulle börja lysa och hela deras skumma uppdrag belysas. Men nu ville de framåt.

- Kan du ta smörgåsen med dig i bilen, pressade en av dem fram mellan tänderna.

- Och glöm rakningen, den kan du ta i morgon.

Jason leddes ut ur huset, som en fånge, med en vakt på båda sidor om sig, in i sin bil, som han beordrades köra. En av männen klagade på att vinterdäcken fortfarande låg kvar i baksätet.

- Ja, ni kan väl inte kräva att bilen ska vara nyservad, om ni väcker mig klockan sju en tisdagsmorgon, hasplade Jesper ur sig.

Vinterdäcken slängdes bryskt ut på gården innan bilen satte av iväg mot stan.

Trots att sällskapet var tidigt i farten så vajade redan många blågulröda åländska flaggor från stängerna hela vägen in mot stan. När Jason glatt kommenterade händelsen möttes han endast av männens likgiltiga miner, där två par solglasögon under något som liknade gamla plommonstop av den modell som de amerikanska gangstrarna bar i tidiga nittonhundratalsfilmer, tyst glodde tillbaka mot honom från baksätet.

- Vart är vi på väg? undrade Jason.

- Mötet börjar snart.

- Du får veta sen, var det enda han fick till svar.

Ju närmare stan man kom, desto mer lyckades en stickande odör, som av ammoniak, nästla sig in i bilen. Jason kände lukten redan i Gölby, men vägrade föra den på tal, av risk för att få ännu en spark i ryggsätet där han satt.

När de körde över stadsgränsen var lukten så stark att det nästan sved i ögonen, och en av männen beordrade Jason att slå på all fläktsystem.

- Sväng in där, pekade en av männen med sitt ringprydda finger, och Jason vek av in under stadens bibliotek i ljusblå fajans, där det fanns en stor parkeringsgrotta.

- Stanna där, det är helgdag i dag, så du kan parkera utan risk för böter.

Steg av lackskor mot betong ekade i den öde parkeringsgrottan när trion marscherade iväg till den ena ändan av parkeringen och upp för en trappa ut mot Alandica.

- Håll inte så hårt, väste Jason, när en av männens grova fingrar borrade sig djupt in i hans överarm.

- Seså, framåt nu, fick han som svar.

De marscherade en god bit genom ett sommarstilla Mariehamn innan de kom fram till Självstyrelsegården. Här var det glädje och gamman. Människor trängdes runt en tårta som mätte uppskattningsvis tio kvadrat. Den var formad som ett gevär eller ett stridsflyg, Jason visste inte säkert vilket. Runt omkring minglade festräsklädda politiker med vanliga människor. Det var ett kackel och kutter som väl kunde mäta sig med fågelhuset på Lilla Holmen. Folkmassan tystnade så småningom, smalnade av och sögs, som i en vattenvirvel, in mot en ljus öppning längre fram när en port öppnades till plenisalen. Människor bänkade sig i salen där man bäst kom åt. Det vankades program. Fram till talarstolen sjavade en prydligt klädd, gänglig man, för att hålla tal.

- Ärade publik, politiker och andra ålänningar. Vi har samlats här idag, självstyrelsedagen till ära, för att hörsamma ett upprop, som gått vida omkring på holmen. Det är egentligen Ålandstidningen vi har att tacka, för att ha tagit initiativet. Mannen höll en paus, medan han lät sin rödsprängda blick vandra ut över det andäktigt lyssnande publikhavet.

- Ni har, som ålänningar, ett väsentligt uppdrag att fullfölja idag. En invasiv art av värsta slag hotar nämligen vår fredliga ö och våra nedärvda traditioner, för på Råttgrundet, har, som ni alla vet, den kinesiska fiskeskarven slagit ned sina bopålar. Den låter ju ingen annan av våra kära inbyggare komma till tals nå mera, utan strör sin frätande vita guano

över allt som förr var klippor av ädlaste åländsk röd granit. Uppropet gäller alla er, mina vänner, för om en timme seglar vi iväg, från Sjökvarteret med allas vår Albanus. Gevären rekvireras ut här i foajén efter att vi ätit tårta och druckit kaffe, mot uppvisande av åländskt pass eller körkort. Och försök inga smita, för vi har kontrollanter vid dörrarna ska ni märka, som återbördar alla desertörer till det ursprungliga uppdraget vi idag har att slutföra. Så, död åt skarvarna, dem döde, hurra hurra hurra!

Under hela talet hade Jason lyckats backa ned mot den bakersta väggen, där han kunde beskåda hela spektaklet lite från sidan. Han märkte hur dörrarna låstes när alla kommit in i plenisalen, hur ljuset sänktes och endast riktade in sig på talaren där framme. Han kunde se åhörarnas förtvivlade grin, där de satt och lyssnade på talaren, och höra hur de sedan i ett gemensamt primalskri, som fick väggarna att skaka, började slå i bänkarna, samtidigt som de skrek, död åt skarvarna. Jason kände en isande känsla längs ryggraden, när han förstod varför han denna morgon kidnappats, för att vara med i den här tillställningen. Han ville gå ut på toaletten och spy, men kunde inte, för han såg att vakterna vid varje dörr bar vapen. Han var fången.

När talet var slut skulle det bli dags för kaffe och tårta, men före det sjöng man alla Ålänningens sång, som getts ut i ny version dagen till ära. ” Aldrig har åländska kvinnor och män, svikit sin stam och dess ära. Kormoraner oss hotat, men segervisst än. Frihetens arvsrätt vi bära”, gick den nu. I Jasons huvud smiddes djärva flyktplaner. Hur kunde han komma ut ur Självstyrelsegården, medan de andra förblindade av skarvhat åt tårta och drack kaffe tillsammans? Det fanns egentligen bara en utväg, och det var genom källaren. Det fanns nämligen en hemlig lönngång, som politikerna skulle evakueras genom vid händelse av drönlarm, och det var ett smal rör som startade i damernas toalett. Gången har aldrig nämnts offentligt, men var allmänt omtalad på Arkipelags nattklubb, där det skämtades grovt om vad man kallade ”politikerrännan”. Och det var i ett sådant sammanhang Jason fått reda på den. Man måste bara skruva bort den mittersta WC-stolen först för att komma åt rännan. Till det behövdes en skiftnyckel. Lyckligtvis var landskapets tjänstemän i sina gula varselkläder med på festen idag, så efter att Jason stärkt sig med en bit pistoltårta, så slog han sig i slang med en man som heter Rålle.

- Jag har fått ett allvarligt fel på min bil, sade Jason till Rålle. Inte har du möjligtvis en skiftnyckel som du kan undvara?

- Jorå, inga problem, sade Rålle, med kaksmulorna i skäggstubben, och räckte fram skiftnyckeln.

Det fanns ingen tid att förlora för Jason, som genast rusade in på damtoaletten och började fiffla med det toalettstås som stod alldeles i mitten. Han låste noga bakom sig så att ingen av de festklädda damerna skulle sätta maskaran i vrångstrupen. När toalettstolen var bortlyft, kastade sig Jason ner i politikerrännan och började kravla. Han dök upp i vattendammen norr om Ståtbådan och började springa mot parkeringsgrottan och bilen, medan han tyckte sig höra någon som sköt efter honom från den stora ingången till Självstyrelsegården. Men ner till parkeringen kom han oskadd, och fram till bilen. Han öppnade dörren till förarsätet, lade i första växeln, och satte en CD-skiva i bilstereon. Så styrde han ut på Östra utfarten med siktet mot naturskyddsområdet Ramsholmen i Jomala, medan morgonsolen lyste vänligt i hans ögon.

Ur bilstereon sjöng det:

- För ingen människa på jorden kan bestämma över ditt liv. Vi sjunger hum hum från Humlegården. Det är så det är mellan blad och gräs. Hum hum från Humlegården, i skuggan under ett träd.

Jason parkerade vid S-market i Jomala, rusade in och köpte en kasse öl och några grillade kycklinglår, innan han fortsatte till Ramsholmens parkering. Han hade bara parkerat och hunnit öppna bildörren innan han möttes av de första tonerna från den karmosinlysande röda rosenfinken som hälsade honom välkommen: Please to meet you, guess you know my name. Över Torpfjärden svirrade alla fyra svalarterna på vibrerande vingar, för idag var tillochmed tornseglaren svala igen. Solen värmde, Jason slängde av sig kläderna och satte sig skönt vid närmaste ek, medan han kalasade på kycklingen. Han kastade de avgnagda benen in i närmaste djungel av svärdsliiljor och ramslök, där ormar och ödlor frossade på matresterna. Jason korkade en öl till och sjöng högt: "Är du inte glad, fast det är en solig dag. Här är vår och fågelsång och här är jag. Gör vad du vill, allt du vill, här är jag." Så blundade han mot solen, log och slumrade till. Över honom landade det första flyget från Åbo på Sviiby flygstation, medan ett par skarvar gjorde en lov över Slemmern i Mariehamn, för att se hur det stod till med den nya koloni som de nyligen hade grundat på Råttgrundet.